

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

38. Latini Oratores, Ciceronis fermè omnes penicillo expressi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-70090)

Nunc Latinæ eloquentiæ cunas videamus.

effet iræ plebis, in Patres flexit hominum voluntates.

Cicero in
Bruto,
Eius tēpori-
bus floruisse
eloquentiā.
vel illudin-
dicat quod
funebris lau-
datione fuit
rit decora-
tus, oratio
nes aut ex-
ornati usque
aneris, iam
inter facun-
dia delicias
numeratur
author Ha-
licar. l. 5.
antiquit.
Ro. ubi de
Valerio ha-
bet, 4. p. 396.
Estat eius
oratio ex
Halicar. l.
4. p. 113.

Latini Oratores Ciceronis fermè omnes
penicillo expressi.

L. Junius Brutus.

L. Junius Brutus Latinorum Oratorum principium tonebit, si non principatum. Quis enim illi poterit, aut celeritatem ingenij, aut vim dicendi defuisse, qui de matre ex oraculo Apollinis, tam acutè, arguteque coniecerit? qui summam prudentiam simulatione stultitiae texerit? qui potentissimum regem, clarissimi regis filium expulerit? ciuitatemque perpetuo dominatu liberatam, magistratibus annuis, legibus, iudicisque deuinxit? qui collega suo imperium abrogauerit, ut è ciuitate regalis omninis memoriam tolleret, quod cœlè effici non potuisset, nisi effici oratione persuasum, Cicero in Brugo p. 396.

Menenius Agrippa.

CAPVT XXXIX.

Prisia quidem, & horrida, sed ipso horrore veneranda exitit Menenij Agrippa facunda, qui paucos annos post reges exactos, cum plebs propè ripam Anienis ad tertium millionum confidisset, eumque montem, qui sacer appellatur, occupasset, dicendo sanavit discordias. Exstat eius oratio sic à Tito Liuio expresa.

Oratio Menenij Agrippa.

Linius l. 2.
ab urbe co-
dita.

Empore quo in homine, non ut nunc, omnia in unum consentiebant, sed singulis membris suum cuique consilium, suus sermo fuerit, indignatas reliquas partes, sua cura, suo labore, ac ministerio ventri omnia queri; ventrem in medio quietum nihil aliud, quā datis voluptatibus frui: conspirasse inde, ne manus ad os cibum ferrent, ne os acciperet datum, nec dentes conficerent. Hac ira dum ventrem domare vellent, ipsi via membra, rotumque corpus ad extremam tabemvenisse, inde appurisse ventris quoque, non segne ministerium esse: nec magis ali, quam alere eum, redde hinc in omnes corporis partes hunc, quo viuimus, vigemusque; diuisum pariter in venas matrum concocto cibo sanguinem. Comparando hinc, quam intestina corporis seditio similis

Appius Claudius.

CAPVT XL.

Appius Claudius, C. P. App. N. Cæcus ille, ingenij tamen ut appare lumine praestitit, juris et quæ, ac eloquentiæ consultus. Hic est, qui rerum gestarum gloria circumfluens, cum de Pyrrhi pace ageretur, lectica in Senatum delatus turpes pacis conditiones grauissima oratione discussit, quæ extat apud Plutarchum his verbis.

ORATIO APPII CLAVDII AD
Senatum.

Πρότερον μὲν ἐφητεῖ περὶ τὰ θυματά τῷ χλεύανθρωποι, ὃ Ρωμαιοὶ ὅντες ἀχθασί, πρὸ τῷ τυφλὸς ἔναι, μὴ καρδία ὅντες ἀ-
κούων φυσικὰ βλέψματα καὶ δόγματα ὑπέβλεψαν πάπιοντα τὸ Ρέμπο τὸ κλέος. πάγκρατες ὑπέβλεψαν πάπιοντας ἀνθρώπους θρυλούς πάπιοντας οὐδὲ λόγον, οὐδὲ εἰ περὶ τὸν ἔκεινον τὸν Ιταλιανὸν οὐδὲ γαλεράφιον, καὶ σωματικὴν νέοιν ἡμῖν καὶ τοῖς πατέσσιν ἡμέρας αὐτοῦ πάπιοντας, οὐδὲ τὸν οὐρανὸν τοῖς πάπιοντας μάλιστα Ελληνον, οὐ φύγαντες τὸν ἄκην πολεμίας, πάπιοντας περὶ τὸν Ιταλιανόν, ἐπαγγελλόμενοι οὐκοῦ τὸν ἡγεμονίαν πάπιοντας τὸ δεινόντας, οὐ μέρον παρέδοντας Μακεδονίας οὐδὲ πρέπει διαφοράζειν. οὐδὲ τὸν οὐρανὸν ἀπαλλάξαντας νομίστε τοικοδομήσαντας ἀλλὰ ἐκεῖσες ἐπάξεινα, παταφρονήσαντας ὑπέρβολον πάπιοντας πάπιοντας, οὐ πύρρον πάπιοντας μηδὲν τὸ ιστεριανόντας Ρωμαῖον παραγνήσαντας Σαμνητας. Quæ Latinæ sic reddo:

Eadem